

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 9 lipca 2015 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 4319,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego z (...) S.A. umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Powód nabył w drodze cesji wierzytelności przysługujące cedentowi wobec pozwanego.

/pozew k. 2-5/

W sprzeciwie z dnia 28 września 2016 r. wniesionym wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, nieudowodnienia wysokości roszczenia oraz zarzut przedawnienia. Wskazał, że nie mieszka pod wskazanym przez powoda adresem od 2009 r. Podniósł, że o wydanym nakazie zapłaty dowiedział się chcąc uzyskać informację o możliwości zaciągnięcia kredytu, wówczas też dowiedział się, że został wpisany do rejestru dłużników na podstawie wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

/ sprzeciw k. 34-35 w zw. k. 21/

W dniu 6 lutego 2017 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew, bez zrzeczenia się roszczenia./k. 50/

Na rozprawie pozwany oświadczył, że otrzymał odpis pisma pełnomocnika powoda, wniósł jednak o oddalenie powództwa, podtrzymując zarzut przedawnienia, podnosząc, iż kilkanaście razy w miesiący jest nękanym wezwaniami i telefonami przez windykatorów działających w imieniu powoda. / protokół skrócony k. 55/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2011 r. stała się wymagalna należność pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej przez pozwanego z (...) S.A.

/ bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należy odnieść się do pisma pełnomocnika powoda zawierającego oświadczenie o cofnięciu pozwu bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd uznał cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia za niedopuszczalne na podstawie art. 203 § 4 k.p.c.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie połączone jest ze zrzeczeniem się roszczenia aż do wydania wyroku. W myśl art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego.

Cofnięcie pozwu należy do czynności procesowych dyspozytywnych. Powód jako „gospodarz procesu” ma prawo decydować o tym czy proces prowadzić czy nie.

Ustawodawca nałożył jednak na sąd obowiązek każdorazowej kontroli cofnięcia pozwu. Ocena sądu nie jest przy tym ograniczona jedynie do sytuacji, gdy powód, cofając pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, działa na swoją niekorzyść, nie zdając sobie sprawy ze straty roszczenia. Obowiązek ten dotyczy także dopuszczalności cofnięcia pozwu bez zgody pozwanego.

Uprawnienie cofnięcia pozwu bez zgody pozwanego daje powodowi w przyszłości możliwość kolejnego wytoczenia powództwa i ma na celu ochronę interesów wierzyciela. Ustawodawca nie pozbawia wierzyciela uprawnienia do ponownego wystąpienia z pozwem, gdyby tenże uznał, że jest to konieczne dla ochrony jego interesów.

Ta czynność procesowa podlega ocenie nie tylko w świetle zgodności z prawem, ale także z tak wysoce ocennymi przesłankami jakim są zasady współżycia społecznego. Ustawodawca nakazuje także badać czy wierzycielem nie kieruje także zamiar wywołania skutków innych niż tylko rezygnacja z tymczasowego dochodzenia roszczenia.

Uprawnienie powoda do zakończenia postępowania sądowego doznaje ograniczenia w postaci konieczności uzyskania zgody pozwanego. Jeśli pozwany zatem zostaje wciągnięty w spór, to na cofnięcie pozwu ma prawo nie wyrazić zgody, chyba że cofnięcie połączone zostanie ze zrzeczeniem się roszczenia.

Ustawodawca przyjął, że cezurą w tej mierze będzie rozpoczęcie rozprawy (art. 203 § 1 k.c.) Zasadniczo dochodzi bowiem wówczas do zajęcia stanowiska przez pozwanego.

W przekonaniu Sądu nie można jednak w ocenie dopuszczalności cofnięcia pozwu, jako jednego z wielu elementów kompleksowej oceny, pomijać, że w postępowaniu upominawczym i nakazowym, w którym pozwany wnosi sprzeciw i zarzuty oraz w sprawach, gdzie na wezwanie sądu pozwany złoży jeszcze przed rozprawą odpowiedź na pozew, a zatem w większości spraw obecnie rozpatrywanych w sądach, dochodzi do wciągnięcia pozwanego w spór na wcześniejszym etapie postępowania, niż termin rozprawy. Niewątpliwie nieuwzględnienie wprost przez ustawodawcę takiej sytuacji, sprawia, że prawo pozwanego do żądania zakończenia procesu wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia doznaje istotnego ograniczenia.

Dokonując oceny należy uwzględnić okoliczności sprawy. (art. 203 § 4 k.p.c.)

W ocenie Sądu należy uwzględnić, że w niniejszej sprawie do cofnięcia pozwu doszło po doręczeniu pełnomocnikowi powoda odpisu sprzeciwu, w którym pozwany wdając się w spór podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, nieudowodnienia wysokości roszczenia oraz zarzut przedawnienia. Okoliczność, że powód nie podjął polemiki ze zgłoszonym zarzutem, nie zgłosił żadnego dowodu dla wykazania legitymacji procesowej, wysokości roszczenia oraz, że nie jest ono przedawnione.

W ocenie Sądu te okoliczności sprawy wskazują, że istnieje uzasadniona obawa, że powód, zaniechawszy podjęcia obrony swych praw, cofa pozew by uniknąć wydania negatywnego dla siebie rozstrzygnięcia i by w przyszłość on sam, bądź jego następca prawny, mógł ponownie wnieść tożsamy pozew, licząc na to, że pozwany tym razem nie zajmie stanowiska w sprawie. Jak wynika z akt sprawy powód wskazał w pozwie nieaktualny adres zamieszkania pozwanego. Nie sposób uznać cofnięcia pozwu w takiej sytuacji za konieczne dla ochrony jego interesów jako wierzyciela.

Taka zaś sytuacja sprawia, że pozwany nie mogąc uzyskać rozstrzygnięcia merytorycznego, narażony będzie na konieczność uczestniczenia w kolejnych procesach, pomimo przedawnienia roszczenia, o czym poniżej. Nadto narażony będzie na konieczność odbierania kolejnych telefonów i wezwań oraz wpisania do rejestru dłużników w związku z brakiem zakończenia sprawy w sposób prowadzący do powstania powagi rzeczy osądzonej. Umorzenie postępowania nie powoduje bowiem powstania res iudicata. (art. 366 k.p.c.)

W tym stanie rzeczy cofnięcie pozwu należało uznać za zmierzające do obejścia prawa, co stanowi o jego niedopuszczalności w myśl art. 203 § 4 k.p.c.

Powództwo podlega oddaleniu.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Jednakże w takiej sytuacji dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Pozwany zakwestionował legitymację procesową czynną powoda i wysokość wierzytelności.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem na powodzie spoczywał obowiązek wykazania istnienia dochodzonej wierzytelności.

Powód do złożonego pozwu załączył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Zgodnie z wyrokiem TK z dnia 11 lipca 2011 r. (...) OTK ZU 2011/6A poz. 53 „art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 76 Konstytucji. TK zauważył, iż moc prawna dokumentów urzędowych jest związana z wykonywaniem zadań publicznych, a nie działalnością podmiotów prywatnych jakim są specjalistyczne fundusze inwestycyjne.

Zatem wyciąg ten, stanowi jedynie dokument prywatny, zaś wobec zaprzeczenia jego treści nie posiada żadnej mocy dowodowej.

Pozwany nadto podniósł zarzut przedawnienia, który sąd uznał za zasadny.

Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Stosowanie do treści art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Roszczenie stało się wymagalne w dniu 30 listopada 2011 r., zaś powództwo zostało wniesione w dniu 9 lipca 2015 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia.

W tym stanie rzeczy powództwo podlega oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.